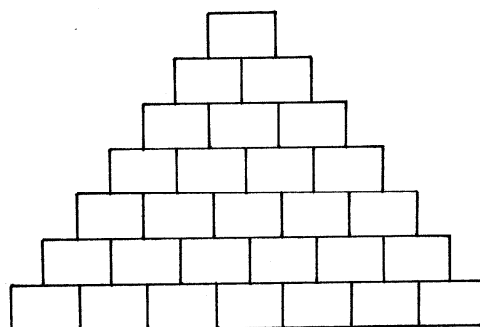

Stránka pro rodinu

Pyramida:

Následující řádky vzniknou připojením dalších písmen bez ohledu na jejich uspořádání.
(Např. e, es, sen, seno, atd.)

spojka
plošná míra
živočich
zviditelněná vlhkost
evangelista
optický přístroj
světadíl

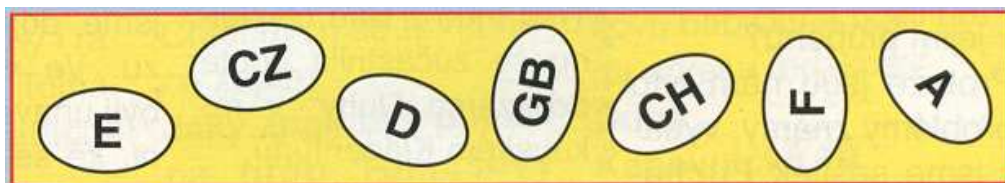

Hádanka pro malé i velké:

Nohy nemá, ruce nemá,
uši nemá a je němá.
Němá je a snad i hluchá.
Čeho se bojí? Sucha!

Stojí vedle komína,
bystré oči napíná,
krajem slídí, všechno vidí,
nevadí ji vítr, mráz.

Poznáte, kterým zemím patří tyto poznávací značky?

Něco pro zasmání:

SVINOVNÍČEK

Farní
časopis

Číslo 3/04
27.6.2004

Milí farníci, farnice a farničátka,

blíží se dětmi nejvíce očekávaný konec školního roku. I když počasí zatím moc prázdninově nevypadá a mnohým z nás ještě letos nebylo „ani pořádně horko,“ kalendář nám přesvědčivě sděluje, že už brzy budeme moci hodit všechny povinnosti za hlavu a užít si zaslouženého volna. Než se ale rozjedeme na prázdniny, přicházím k vám a přináším zprávy ze života farnosti v posledních měsících.

Prožili jsme společně několik důležitých událostí. Po nejvýznamnějších křesťanských svátcích - Velikonocích - jsme si připomněli 75. výročí posvěcení našeho kostela. Při té příležitosti vymyslel otec Jan novou formu duchovní obnovy pro celou farnost - tzv. Lidové misie. Byl to nový prvek v životě naší farnosti a jak je vidět podle vašich ohlasů v tomto čísle, byl tento pokus velmi úspěšný. Celý týden jsme měli více možností přicházet do kostela, častěji se také vyskytla možnost přijetí svátosti smíření a s mnohými skupinkami ve farnosti se sešel otec Pavel Kuchař, který Lidové misie v naší farnosti vedl.

K tomuto výročí byl také vydán krásný soubor pohlednic interiéru našeho kostela. K oslavě se také připojil otec biskup svým dopisem, ve kterém poděkoval našemu varhaníkovi panu Grobařovi za jeho více než padesátiletou službu farnosti.

Někteří z nás uposlechli výzvy našich biskupů a kněží a odjeli na pouť do Mariazell. Ačkoliv počasí této výpravě nepřálo, odvezli si poutníci i mnoho pěkných zážitků.

Jsem moc rád, že se ve Svinově tak skvěle daří spolupráce obce s církví. Na nedávno posvěceném rozšířeném hřbitově se dokonce sešli zástupci všech církví působících ve Svinově spolu se svinovskou starostkou a dalšími představiteli světské i církevní moci. Taková spolupráce je v některých částech našeho města nemyslitelná, proto jsem moc rád, že se ve Svinově tak daří.

Přeji vám všem moře hezkých zážitků a dětem krásné prázdniny. A pokud se vám stane něco neobvyklého, nezapomeňte mě na to upozornit po prázdninách.

Váš Svinovníček

Svíce

Josef Veselý

Byla bys k ničemu
nerozžatá
A k čemu tvůj knot
neshořelý

A nač tolik krásy
těla tvého
průsvitného
kdyby ses nevydala
za živa k spálení

Jakmile zahoříš
plamínkem svým
do tmy úzkostné
jsi tím
čím jsi.

Díky, které zpívaly varhany

V neděli 20. června při mši sv. v 10. 00 hodin hrály varhany slavnostně a smutně zároveň. Tak trochu se totiž loučily s člověkem, který k nim zasedal několikrát týdně více než 50 let. Tolikrát přišel pohladit jejich klávesy, opřel své nohy do pedálů a z píšťal vycházel kouzelný zvuk. Jak šel čas, stárly jeho ruce, nohy, i hlas, ale naší farnosti zůstal vždy věrný. Věnoval nejen varhanům, ale nám všem obrovský kus svého života. Letos mu bude 83 let, je obdivuhodný výkon hrát v tom věku ještě na varhany a doprovázet mše svaté. Před třemi lety v rozhovoru pro Svinovniček řekl: „Přál bych si, abych tak, jako jsem v dobrém do této farnosti přišel, abych se s ní také v dobrém rozloučil, až přijde čas.“

Čas se naplnil. Ještě se neloučíme úplně, protože bude některé bohoslužby svou hrou nadále provázet, ale při oslavách 75. výročí posvěcení kostela se naskytla vhodná příležitost připomenout si, co dobrého pro naši farnost vykonal. Otec generální vikář mu předal ocenění našeho otce biskupa za dlouholetou službu varhaníka a sbormistra, kterou vykonával více než 50 let v naší farnosti. Našemu varhaníkovi panu Vlastimilu Hrobařovi patří jistě dík a obdiv nás všech.

(P.N.)

Vzpomínka na týden Lidové misie

Když jsem si přečetla program Lidové misie konané u příležitosti 75. výročí posvěcení svinovského kostela Krista Krále, zajímalo mě, jaký bude obsah duchovní náplně takovéto misie.

Již 6. června při nedělní mši svaté, kterou vedl otec Pavel Kuchař, jsem z jeho promluvy, věděla, že si najdu čas na promluvy, které byly naplánovány pro jednotlivé stavy do neděle 13. června.

Přestože jsem neměla stoprocentní účast, vždy jsem si z každé mše svaté, které jsem byla přítomná, v sobě odnášela myšlenku, větu, která mě oslovila a vedla k zamyšlení. Věřím, že jsem nejen já, ale i všichni přítomní farníci prožívali radost z víry v Ježíše Krista.

(S.P.)

Tam - v průsmyku - stály davy rakouských záchranářů a vesničanů, asi se na náš účet bavili a dokonce si tyto odjezdy natáčeli na kameru. Pak už vše probíhalo normálně, až na můj žaludek.

Když jsem se ale příští den vyspala a sdělovala všem své dojmy, najednou ze mě vše opadlo a zůstala mi obrovská radost a euforie, že jsem tam byla. Navždy tato pouť ve mně zanechá vzpomínku, poučení, pochopení, zázrak! Ptáte se jaký ZÁZRAK? Když tak neustále přšelo, my jsme tam tak všichni v pokoře stáli a modlili se, zdálo se mi, že naše Matka nad námi pláče, nad naší nesvorností, nesnášenlivostí, závistivostí, a že nám říká: zamyslete se, polepšete se, kajte se. Během pouti jsem se seznámila s mnoha lidmi ze Slovenska, Čech, Polska, Rakouska a Slovinska. Ti všichni přijeli za Slovem Božím, Matkou Boží. To pro mne by to očistění, pochopení, že je ještě tolik lidí toužících po lásce a dobru. Při cestě do průsmyku, kdy jsem měla pocit, že to nezvládnou (z chladu a mokra mi ztuhl krk a prudce rozbolely kyčle), najednou mi hlavou bleskla myšlenka, vždyť je to Tvoje křížová cesta. Pán Ježíš trpěl nesrovnatelně více, tebe bolí jen páteř a kyčelní kloub. Vydrž! I nad tebou Matka Boží plakala. Další poučení, zázrak. Když už jsem seděla v suchu a v autobuse čekala na odjezd, tu najednou přestalo mrholit, mraky se rozestoupily, mlha se ztratila a ukázaly se nám velebné, majestátní alpské vrcholky se zbytkem sněhu ozářeny sluncem. Tu na mne dopadla další myšlenka – zázrak. Panna Maria se usmívá, dává nám všem novou naději, slib milosti. Tyto myšlenky – zázraky poznání mám uloženy ve své duši. To je to, co pro mne znamená pouť do Mariazell.

(J.K.)

Radostného dárce miluje Pán

V letošním školním roce přicházelo do náboženství 43 dětí, z toho 37 na prvním stupni. Někdo by si řekl, že to není mnoho, ale jak řekl správně o. Pavel Kuchař - nerozhoduje kvantita, ale kvalita. A děti v naší farnosti jsou opravdu aktivní a dokáží vytvářet už nyní krásné společenství. Celý rok se scházely, některé dokonce až třikrát týdně - jednou k výuce náboženství, aby Pána poznávaly a pak každý pátek a neděli ještě přede mší svatou, aby mu zpívaly písně chvály. Jejich zpěv nás provázel při všech pátečních dětských mších svatých. V neděli si kromě zpěvu připravovaly také přímluvy, které si samy vymýšlely. Napadá mě otázka: kolik z nás si udělá čas přijít třikrát týdně do kostela a to ještě hodinu přede mší? To už svědčí o opravdovém zájmu. To už není povinnost. Někteří noví chlupci začali ministrovat. Když se koná ve farnosti nějaká společná akce jako byla například společná vaječina a fotbal, bylo až s podivem, kolik dětí se v naší farnosti našlo a jak si společně dokázaly hrát.

V květnu přistoupilo 13 dětí z naší farnosti k prvnímu svatému přijímání. Jejich příprava i upřímná svátost smíření nebyly něčím tradičním, co by udělaly ze zvyku pro nové hodinky nebo kolo. Byl to opravdový projev víry.

V jiných farnostech je možná více dětí, ale naše děti, které tady máme, jsou ve velké míře aktivní. Zcela přirozeně se už ve svém věku ujímají vedení májových pobožností, křížových cest, zapojují se do mše svaté. Jsou pro nás velkou nadějí do budoucna. Nadějí, že pokud je budoucnost naší farnosti v jejich rukou, církev ve Svinově nevymře, ale poroste s nimi.

(P.N.)

Dnes si povídáme.... s otcem Pavlem Kuchařem

Otče, mnozí farníci Vás při lidových misích viděli poprvé. Můžete jim přiblížit své působení?

Jsem Salezián a od roku 1999 působím v Don Bosku ve středisku mládeže, pracuji hlavně s chlapeckými rómskými kapelami. Také učím na biskupském gymnáziu, tam jsem se seznámil s otcem Janem.

Byl jste požádán, abyste v naší farnosti vedl lidové misie. Jsou lidové misie něčím novým nebo je to běžná praxe?

Pro mě je to něco nového, není to typická činnost Saleziánů, spíše Redemptoristů. Sám jsem zažil něco podobného v Třebovicích v roce 1968.

Jaká je myšlenka lidových misí a v čem konkrétně vidíte jejich smysl v naší farnosti?

Hlavní myšlenkou lidových misí je spoluvytvářet Boží království spolu s Kristem. Je to rozvoj člověka, rodin, obce, církve v obci. V této farnosti je krásně vidět, jak lidé touží po hlubším životě. Ve čtvrtek proběhlo setkání rodin, poslední odcházeli až ve čtvrt na jedenáct. V pátek jsem se při mši svaté sešel s dětmi. V dětech zdejší farnosti vidím obrovský potenciál. Je to pro nás výzva. Během promluvy, do které se děti aktivně zapojily, jsme mohli vidět, že děti si uvědomují věci velice hluboce. V pátek večer jsme pak navázali setkáním s mládeží. Těch lidí tady není moc, ale nerozhoduje kvantita, ale kvalita. Jde o to, aby tady bylo jádro – lidé, kteří se za sebe modlí a pracují spolu.

Vzpomínáte si na začátky svého kněžského působení?

Nestudoval jsem v běžném semináři, ale v bytových seminářích u Josefa. Zvěřiny. Tajně jsem byl svěcen v roce 1988 v Berlíně. Má pastorec spočívala v tom, že jsem učil na zvláštní škole, hlavně jsem ale pracoval s mládeží. Scházeli jsme se na lesáckých chatách v Beskydech, mezi účastníky byl tenkrát i Petr Macháč a Jenda Žídek z této farnosti.

Dnes máme svobodu vyznání, v čem myslíte, že je víra jiná?

Víte, viděl jsem kdysi film. Mladí lidé tam překonají všechny překážky, utečou z koncentráku a před nimi se otevře široká pláň. Oni najednou neví, kam by šli. A to je myslím problém dnešní doby. V totalitě existovaly dvě skupiny: my-křesťané - a ti druzí. Bylo to nebezpečné a to nás semklo. V těch společenstvích byli vzácní lidé, kteří viděli ten smysl. Víra se prožívala jako opozice vůči režimu, měla tedy jakýsi romantický charakter, ale hlavní byl Kristus.

Dnes to mají mladí lidé těžší, protože hranice nejsou jasné. Prožíváme zdánlivý klid, který vytváří iluzi, že o nic nejde a víra přijde sama. Ale je důležité záměrně vytvářet společenství. Dříve člověka zavřeli nebo mohl ztratit práci, ale pokud měl dobrou rodinu, dalo se to přežít. Dnes jsou mladí lidé ohroženi konzumem a ten může vzít Boha ze srdce. Snadno se propadá iluzi, že si víru mohou koupit.

Pracujete spoustu let s mládeží. Mnozí lidé vidí dnešní mládež špatně. Jak ji vidíte vy?

Mladí lidé někdy provokují nás starší svým oděvem, hlučností, vyvolávají nejistotu, protože v některých oborech umí víc než my – třeba v oblasti techniky. Když je budeme odsuzovat, nepochopíme je a oni nepochopí nás. Tak vznikne bariéra. Mladí lidé mají v sobě obrovský potenciál. Vyznávají stejné hodnoty jako my – přátelství, lásku, víru, ale vyjadřují je jinou formou. My jim nepředáváme víru. Víra se nedá předat. My je pouze ryzostí svého života můžeme k víře inspirovat. Svátý Don Bosko říkával: „I ve shnilém jablku jsou zdravá zrníčka, ze kterých vyroste krásný zdravý strom.“ Tedy nemyslím si, že by mladí byli shnilí, i když občas mi tak i připadají. (Vidíte, někdy se i o mne pokoušejí ony skeptické pohledy na mládež). Ale mám je rád.

Kdybyste chytil zlatou rybičku a mohl si přát pro naši farnost tři přání, která by to byla?

1. Aby Kristus byl pro tuto farnost stále živý, Král našich srdcí.
2. Aby zde byli lidé, kteří mají hlubokou víru, jsou stateční, odvážní a obětaví.
3. Aby zde byly děti a mládež, kteří jsou otevření a nebojí se nároků Kristových.

(Petra)

Pout' bez námahy

Přestože už uplynulo pár týdnů od konání poutě středoevropských národů, vracím se ve vzpomínkách zpátky.

My, kteří jsme se do Mariazell nevypravili, jsme přece jenom měli možnost se několik neděl před konáním vlastní poutě zúčastnit "poutí" do zemí, které jsou téměř našimi sousedy - a to prostřednictvím otce Jana v jeho kázáních při mši svaté.

Proto děkuji za nás, kteří jsme byli -bez námahy - obohaceni o poznatky související se životem katolické církve našich sousedních sester a bratří.

(S. P.)

Milí farníci,

chtěla bych se s vámi podělit o jednu "zprávu", kterou jsem obdržela e-mailem, tj. počítačovou poštou. Zprávy v ní nejsou vždy tak milé, jako ta, o kterou se chci s vámi podělit. Musím se však přiznat, že název zprávy: *FW: něco pro ateisty*, mne nejprve zaskočil a já měla obavy jí otevřít. (Snad to nebude nějaký výsměch věřícím). Zvědavost však byla větší a já vám s radostí došlou zprávu „posílám“ prostřednictvím našeho Sviňovníčku.

(Marta Dvorská)

Rozhovor dvou dětí

(neznámý autor)

„V bříšku těhotné ženy byla dvě miminka. První se druhého zeptalo:

„Věříš v život po porodu?“

„Určitě. Něco po porodu musí být. Možná jsme tu hlavně proto, abychom se připravili na to, co bude pak.

„Blbost, žádný život po porodu není. Jak by vůbec mohl vypadat?“

„To přesně nevím, ale určitě tam bude víc světla, než tady. Třeba budeme běhat po svých a jíst pusou.

„No, to je přece nesmysl! Běhat se nedá. A jíst pusou, to je úplně směšné!

Živí nás přece pupeční šňůra. Něco ti řeknu: Život po porodu je vyloučený-pupeční šňůra je už teď moc krátká.

„Ba ne, určitě něco bude. Jen asi bude všechno trochu jinak než jsme tady zvyklí.“

„Ale nikdo se přece odtamtud po porodu nevrátil. Porodem prostě život končí.

A vůbec, život není nic, než vleklá stísněnost v temnu.“

„No, já přece nevím, jak to bude po porodu vypadat, ale každopádně uvidíme mámu a ta se o nás postará!“

„Máma? Ty věříš na mámu? A kde má jako podle tebe být?“

„No přece všude kolem nás! V ní a díky ní žijeme. Bez ní bychom vůbec nebyli.“

„Tomu nevěřím! Žádnou mámu jsem nikdy neviděl, takže je jasné že žádná není.“

„No, ale někdy, když jsme zticha, můžeš zaslechnout jak zpívá nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom...“

Vzpomínky na pout'

Velice jsem si přála navštívit poutní místo Mariazell v Rakousku. Když p. farář oznámil, že ve dnech 22.-23.5. se pojedje na pout' do Mariazell, moc mne to potěšilo. Začala jsem ale váhat, protože mám „kachní“ žaludek a je mi většinou během jízdy špatně když užiji patřičný lék. Také se spaním je to bídne, tak jsem se bála, zda budu odpočatá, abych pout' zvládla. Neměla jsem však čas o tom nějak přemýšlet, protože p. Dluhošová to vyřešila za mne a jednoduše mě tam přihlásila. Má můj dík. Tak jsem jela. Deštník jsme neměli mít, proto jsem si řekla: Nebudeš nic brát, musíš věřit organizátorům, že ti skutečně slíbenou pláštěnku dají a nebud' nevěřícím Tomášem už dopředu. Vyjeli jsme o půlnoci a přibrali ještě p. faráře a poutníky ze Staré Bělé. Cesta byla velmi příjemná, na celnici žádné zdržení. Skvělý řidič našeho autobusu nás bezpečně a s bravurností dovezl ráno před obec Mariazell. Zde nám trvalo asi 2 hodiny než jsme se dostali na místo, kde jsme mohli z autobusu urychleně vystoupit. Mše se konala na obrovské louce, která slouží k leteckému provozu. Už během jízdy a pak při výstupu jsme zjistili, že hustě prší. Nastal první problém. Deštník či pláštěnka nikde, místo mše vzdáleno 2-3 km. Tak jsem se vydala s ostatními na pochod. Další problém nastal na místě, protože louka již byla rozbahněná místy po kotníky. Organizátoři s pláštěnkami nikde. Nějaké viditelné označení toho místa, kde se pláštěnky a naslouchací zařízení vydává, také nikde. Zbyla ve mně malá dušička, ale řekla jsem si: „Přece jsi na mši, tak musíš vydržet.“ Tak jsem se postavila do davu s ostatními a čekali jsme na mši. I když jsem skoro ničemu nerozuměla a ke konci jsem byla promoklá až do nitky, přesto se mi mše líbila. Ten krásný zpěv různých pěveckých sborů a ta pokora, úcta tolika rozdílných lidí z celé Evropy. Sjelo se nás tam asi 120 tisíc. Byla jsem moc mokrá a prochladlá, tak jsem se s ostatními usadila na chvíli do restaurace. Dali jsme si teplý čaj a hlavně jsme se prosušili u plápolajícího krbu. Asi kolem 17 hodin nastal čas na zpáteční cestu. Bylo nám řečeno, že parkoviště našeho autobusu bude vzdáleno od jezera asi 2-3 km. Tak jsme se vydali na pochod. Čím více kilometrů přibývalo, tím více času ubývalo. Obešli jsme jezero a parkoviště nikde. Znejistěli jsme. Najdeme vůbec svůj autobus, když je dokola asi 3000 autobusů? Ke všemu cesta, která vedla kolem jezera, začala stoupat po kamenité cestě do vysokohorského průsmyku. Nikdo si nedovede představit tu radost, když jsem po dvou hodinách chůze (asi 10 km a více), se zcela ztvrdlým krkem konečně spatřila náš autobus č. 4080 a v něm našeho sluníčkového otce Jana. Jaké štěstí! Jsem doma! Konečně jsem si mohla sednout a převléknout se. Tím ale ještě starosti nekončily. Před námi u vrcholu průsmyku stálo několik desítek autobusů, které se krátkými rozjezdy posouvaly nahoru. Bohužel to byly z poloviny naše autobusy typu Karosa, protože na této cestě byly zaparkovány autobusy z Česka, Slovenska a ojedinele z Polska. Posun do průsmyku pomocí krátkého zastavení a opětovného rozjezdu autobusy Karosa nezvládly. Lidé z nich museli vystoupit a vytlačit svůj autobus do průsmyku. Náš skvělý řidič počkal, až se ten chaos trochu uklidní a pak nás na jeden zátah dostal přes horský průsmyk.

Lidové misie

Když otec Jan oznámil, že v naší farnosti proběhnou lidové misie a exercitátorem bude otec Pavel Kuchař, moc jsem se těšila.

Otce Pavla jsem znala z vyprávění už jako malá holka. Byl to dobrý kamarád a bratr skaut mého tatínka, ten nám o něm vyprávěl, když vzpomínal na krásné časy mládí, skautské tábory, výlety do hor, společné ministrování v porubské farnosti atd.

Osobně jsem se s otcem Pavlem setkala asi před 10 lety na našem skautském táboře v Horní Lomné. Tehdy přijel za námi na pár dní, slavili jsme mši svatou v přírodě. Když jsem mu to teď připomněla, hned si vzpomněl a sám konstatoval: „To bylo super, to jsme se zase všichni po letech sešli.“ Myslel tím naše vedoucí, jeho vrstevníky. Zpívali jsme s kytarami u ohně až do rána.

Lidové misie začaly 30. 5. v neděli mší svatou. V 15 hodin následovala pobožnost. Otec si přál, aby schola zpívala tři písničky. Vypadalo to, že odpoledne budu zpívat sama a měla jsem z toho celkem trému. Ale dopadlo to dobře. Otec Pavel výborně hraje na kytaru, takže hrál, Peťa Macháč vzal basu a byli jsme takové trio. Pobožnost byla moc pěkná.

Celý týden následovaly různé promluvy, modlitby, adorace, více příležitostí ke svátosti smíření. Kostel byl vždy otevřen od 15. 30 do 21 hodin, abychom mohli kdykoliv zaskočit za Pánem k vlastní adoraci.

Ve čtvrtek ve 20 hodin jsme se sešli k biblické hodině, poslední v tomto roce. Byla zaměřena především na manžele a rodiče jakožto vychovatele svých dětí. Otec Pavel je sám učitelem a řadu let pracuje s mládeží (i rómského původu v salesiánském středisku Dona Bosca). Měl mnoho hezkých příkladů a skutečných příběhů z dnešního světa. Oslovila mě myšlenka, že musíme ve svých dětech povzbuzovat zdravé sebevědomí, aby se dobře vyvíjely a v životě uplatnily.

V pátek otec mluvil k dětem a při mši svaté společně rozjímali podobenství o rozsěvači. Byl překvapen, jak hluboké myšlenky děti napadaly k tomuto podobenství. Celou promluvu pojal velmi netradičně - přinesl si několik skleněných lahví na zavařování, jedna byla naplněna šterkem, druhá kamením, další trním, do poslední pak nasypal úrodnou hlínu. Dětem pak rozdál zrníčka a ony měly své zrníčko nasypat tam, kde by nejlépe rostlo. Celý výklad pak přenesl do duchovní roviny. Byl překvapen, když se zeptal, co jsou ty kameny a děti odpověděly bez přemýšlení, že přece naše hříchy.

V neděli jsme ukončili lidové misie slavnou mší svatou a průvodem s Nejsvětější svátostí k oslavě svátku Božího těla.

Nemohla jsem být každý den na všech promluvách, ale to, co jsem v naší farnosti prožila, mě velice duchovně povzbudilo. Jsem moc ráda, že to vše otec Jan zorganizoval a děkuji za vše otci Pavlu Kuchařovi.

(D.Š.)

Řešení pyramidy:

Řešení: (a, ar rak, mrak, Marek, kamera, Amerika)

Řešení hádanek:

(kytka/ryba, anténa)

Poznávací značky: CH - Švýcarsko, E - Španělsko, CZ - Česká republika, D - Německo, GB - Velká Británie, F - Francie, A - Rakousko

Svinov Tour

Tak jako loni i letos se jela už téměř tradiční cyklistická túra po hranicích Svinova. Podle původního plánu se mělo jet už 1.května, ale jedna z účastnic výletu pracující shodou okolností v hydrometeorologickém ústavu říkala, že má být škaredé počasí a déšť. A tak se na její doporučení přesunula o týden později na sobotu 8.května, kdy ústav hlásil ideální podmínky. A hlásil jak hlásil. Na 1.Máje bylo nádherné počasí, ale my jsme bohužel seděli doma. O to více jsme se těšili na druhou sobotu a doufali, že počasí bude přát a zprávy tentokrát vyjdou a nezklamou.

Sraz byl v 13:00 u Blažků, kde se čekalo na všechny opozdilce. My ostatní jsme ale nezháleli, pečlivě jsme plánovali trasu včetně nezbytných přestávek a odpočinků. Přitom jsme se samozřejmě připravovali na cestu – každý individuálně. Byly nachystány chlebíčky, zákusky, občerstvení...taky jsme museli zahřát organismus na správnou provozní teplotu, ale od toho už tam byli školení odborníci, kteří nám poskytli nezbytné instrukce. Přibližně ve dvě hodiny přijel i poslední člen naší výpravy, a tak jsme mohli vyrazit.

Vyjíždělo se tedy od Blažků (Jižní svahy) kolem Kauflandu k Tescu. Poté jsme projeli Hornbachem ke Svinovským mostům, dále kousek po Opavské ul. k řece Odra a po jejím druhém břehu jsme směřovali do Polanky. Jelikož to byl dlouhý úsek náročným terénem a lesem, museli jsme zastavovat na tzv. checkpointy (kontrolní body). Zde jsme vydechli, občerstvili se a po konzultaci jsme obdrželi energetickou bombu. Tak jsme dorazili až do Polanky, kde jsme si udělali první větší pauzu a odpočívali před další etapou. Ta byla naplánovaná kolem Kovošrotu a Strabagu přes Přemyšov až do Janové. Zde už se pomalu začalo kazit počasí a do Janové jsme dojeli s mírným mrholením, proto jsme se ukryli do místní restaurace a čekali, až přestane pršet. Ale místo toho začínalo pršet čím dál víc a naše paní hydrometeoroložka se podivovala, neboť její předpověď totálně selhala. Nedalo se nic dělat, výlet kolem Svinova jsme museli dokončit i v nepřízni počasí. Z Janové jsme se vydali po ul. K Lípě do Hranečnicku, odkud jsme se kolem Rudné dostali až před svinovské Kulturní středisko Echo, kde jsme završili naši jízdu dlouhou asi 25 km. A aby si to u nás paní hydrometeoroložka napravila a vyžehlila, pozvala nás všechny k sobě domů na bramborové placky. Zde jsme strávili pěkný večer, okomentovali celý výlet a s příslibem, že už nebude nikdy předpovídat počasí, jsme ji vše odpustili a ukončili celou Svinov Tour.

(Petr Kořistka)

Podaly si ruce...

...moc světská a církevní při slavnostním otevření a posvěcení nové části hřbitova ve Svinově.

V krásném slunečním odpoledni, ve sváteční náladě podtržené zpěvem smíšeného sboru AVE Arcibiskupského gymnázia v Kroměříži, přestříhli jeho excelence Monsignore František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský, náměstek primátora Statutárního města Ostravy Vít Ruprich, místostarosta Městského obvodu Poruba Zdeněk Trejbal a starostka Městského obvodu Svinov Eva Poštová bílou stuhu v nové vstupní bráně svinovského hřbitova. Tímto slavnostním aktem byl občanům Svinova a Poruby oficiálně předán opravený a rozšířený hřbitov k užívání.

Autorem projektu stavby je Vlastislav Čimbura, realizaci provedla firma SV UNIPS stavitele Stanislava Březiny.

Slavnostní otevření a posvěcení hřbitova proběhlo ve třech zastaveních v režii svinovské radnice a římskokatolického faráře Jana Larische. Při prvním zastavení uprostřed nově vybudovaného hřbitova tato místa posvětil Monsignore František Václav Lobkowicz, biskup ostravsko-opavský. Druhým zastavením u pomníku padlým v 1. světové válce uctil památku obětí ve své krátké promluvě farář Církve československé husitské Tomáš Chytil. Třetí zastavení u mramorového kříže postaveného obcí Svinov v r. 1913, věnoval kazatel církve adventistické Jaroslav Stejskal zamyšlení nad historií a postupnou proměnou chápání významu kříže.

Poté kříž pan děkan P. Josef Gazda posvětil. (Kříž byl při zahájení rekonstrukce hřbitova z důvodů nevyhovujících základů odsvěcen a rozebrán, poté byly vybudovány nové a kříž byl na ně umístěn).

Nádhernou stavbu s množstvím urnových míst v kolumbáriích, rozsáhlými plochami pro zřízení hrobů klasických i urnových, rozptylovou a vsypovou loučkou, fontánou a dalším vybavením si prohlédla řada našich spoluobčanů i dalších hostů. Parková úprava hřbitova, upravené stezky, krásné nové lavičky a nádherný výhled až na Beskydy vytváří příjemné prostředí nejen k návštěvě místa odpočinku našich blízkých, ale i ke klidnému posezení a nabrání nových sil .

Bylo vytvořeno zdařilé dílo a to bylo za účasti představitelů všech církví působících ve Svinově důstojně předáno veřejnosti.

(Eva Poštová-starostka)

Díky, které zpívaly varhany

V neděli 20. června při mši sv. v 10. 00 hodin hrály varhany slavnostně a smutně zároveň. Tak trochu se totiž loučily s člověkem, který k nim zasedal několikrát týdně více než 50 let. Tolikrát přišel pohladit jejich klávesy, opřel své nohy do pedálů a z píšťal vycházel kouzelný zvuk. Jak šel čas, stárly jeho ruce, nohy, i hlas, ale naší farnosti zůstal vždy věrný. Věnoval nejen varhanům, ale nám všem obrovský kus svého života. Letos mu bude 83 let, je obdivuhodný výkon hrát v tom věku ještě na varhany a doprovázet mše svaté. Před třemi lety v rozhovoru pro Svinovniček řekl: „Přál bych si, abych tak, jako jsem v dobrém do této farnosti přišel, abych se s ní také v dobrém rozloučil, až přijde čas.“

Čas se naplnil. Ještě se neloučíme úplně, protože bude některé bohoslužby svou hrou nadále provázet, ale při oslavách 75. výročí posvěcení kostela se naskytla vhodná příležitost připomenout si, co dobrého pro naši farnost vykonal. Otec generální vikář mu předal ocenění našeho otce biskupa za dlouholetou službu varhaníka a sbormistra, kterou vykonával více než 50 let v naší farnosti. Našemu varhaníkovi panu Vlastimilu Hrobařovi patří jistě dík a obdiv nás všech.

(P.N.)

Vzpomínka na týden Lidové misie

Když jsem si přečetla program Lidové misie konané u příležitosti 75. výročí posvěcení svinovského kostela Krista Krále, zajímalo mě, jaký bude obsah duchovní náplně takovéto misie.

Již 6. června při nedělní mši svaté, kterou vedl otec Pavel Kuchař, jsem z jeho promluvy, věděla, že si najdu čas na promluvy, které byly naplánovány pro jednotlivé stavy do neděle 13. června.

Přestože jsem neměla stoprocentní účast, vždy jsem si z každé mše svaté, které jsem byla přítomná, v sobě odnášela myšlenku, větu, která mě oslovila a vedla k zamyšlení. Věřím, že jsem nejen já, ale i všichni přítomní farníci prožívali radost z víry v Ježíše Krista.

(S.P.)

Zprávičky pro dětičky

Milá farničátka,

následující informace jsou určeny těm z vás, kdo se nechali nalákat na nejkrásnější týden prázdnin tentokrát v Hradci nad Moravicí. Pro ty, kteří zaváhali, máme bohužel špatnou zprávu – děti jede jako smetí a už nemůžeme přibírat další, poněvadž bychom neměli kde spinkat a co papat a hlavně vedoucí by si museli pořídit jinou nervovou soustavu, aby tolik dětiček zvládli. Takže přihlášky pro tento rok jsou bohužel uzavřeny.

Vy, kteří jste se přihlásili včas, bedlivě čtete následující řádky:

Odjíždíme v sobotu 14. 8. 2004 v 13. 45 hodin, sraz si dáme v 13. 15 hodin ve vestibulu svinovského nádraží. Vracíme se v sobotu 21. 8. v 13. 06 hodin zase na svinovské nádraží.

Do krosny si zabalte: oblečení sportovní i vycházkové, dvoje botičky – do sucha i do vodičky, papuče, pokrývku hlavy, hygienické potřeby, pyžamo, ručník, plavky, pláštěnku, kartičku zdravotní pojišťovny, malý baťůžek na výlety, plastovou láhev na pití, psací potřeby a hlavně dobrou náladu! Spací pytel a karimatka už je samozřejmostí. Někteří budou muset spát i v postýlkách, kdo bude tím šťastlivcem na karimatce se rozhodne až po příjezdu. Zavazadla přineste na faru 13. 8. od 16 do 19 hodin. Pokud by chtěl někdo udělat dobrý skutek a šplhnout si u Pána Boha nějakým tím sponzorským darem pro děti, budeme jen rádi.

Co nechat doma: špatnou náladu, domácí zvířata, obrovské krosny plné zbytečností, věty „Mi se nechce“ nebo „Mě to nebaví,“ chování, které by Mirek Dušín hodnotil jako nečestné a nespportovní.

Nejvyšší povolené kapesné: 300 Kč, nižší kapesné vítáno. (Nemáte ponětí, jak drásá nervy věčná otázka: „Můžeme si něco koupit?“ kdykoliv se někam jde).

Na co se můžeme už teď těšit: na týden bez rodičů, super kamarády, skvělé hry a soutěže, na nejkrásnější dny prázdnin.

Následující část prosím okopírujte, odstříhňte a odevzdejte při odjezdu. Nevystříhujte však ze Svinovničku, neboť byste znehodnotili nejčtenější svinovský časopis!

Prohlašuji, že mé dítě nepřišlo za poslední týden (tj. od 7. 8. 2004) do styku s žádnou nakažlivou chorobou, jeví se zcela zdravé a bylo nejméně 7 krát poučeno o vzorném chování během celého pobytu. Pokud dítě během výletu onemocní, přijedu si pro něj nebo zajistím jeho odvoz.

Jméno:.....

Podpis rodiče: